

Yasa ve Lütuf

SEBT GÜNÜ KONUYLA İLGİLİ METİNLER: *Hez. 28:15, 16; Yas. 4:44; Rom. 3:20; Yas. 10:1-15; Yas. 5:6-22; Yas. 9:1-6.*

HATIRLAMA METNİ: “Tanrı’nın lütfunu geçersiz saymış değilim. Çünkü aklanma Yasa aracılığıyla sağlanabilseydi, o zaman Mesih boş yere ölmüş olurdu” (*Galatyalılar 2:21*).

Farklı mezheplerden birçok Hristiyan yasa ve lüftan bahseder ve ikisi arasındaki ilişkiyi kavramıştır. Yasa, Allah’ın kutsallık ve doğruluk standartları, bu yasanın çiğnenmesi ise günahdır. “Günah işleyen, yasaya karşı gelmiş olur. Çünkü günah demek, yasaya karşı gelmek demektir” (*1Yu. 3:4*). Ancak hepimiz bu yasayı çiğnediğimiz için—“Kutsal Yazı bütün dünyayı günahın tutsağı ilan ediyor” (*Gal. 3:22*)—bizi kurtarabilecek olan sadece Tanrı’nın lütufudur. “İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı’nın armağanıdır” (*Ef. 2:8*).

(Elbette, yasanın bir parçası olarak yedinci gün Sebtî’nin "küçük bir ayrıntısı" var. Yine de, çeşitli nedenlerle, birçok Hristiyan, en azından şimdilik, yedinci gün Sebtî’ni reddetmeye kararlıdır ve reddetmelerini haklı çıkarmak için her türlü zayıf mazeretler bulmaktadırlar. Ama bunların hepsi farklı bir konu.)

Farklı şekillerde ve çeşitli durumlarda ifade edilse de, yasa ve lütuf konusu, Yasa’nın Tekrarı kitabı da dahil olmak üzere Kutsal Kitap’ın her yerinde kesinlikle bulunur. Evet, Yasa’nın Tekrarı kitabı da yasa ve lütuf arasındaki ilişkiyi, fakat benzersiz bir bağlam içerisinde göstermektedir.

*13 Kasım Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Gökteki Yasa

Allah bir sevgi Tanrısı'dır. Sevgi, O'nun karakterinin kapsayıcı ilkesi ve O'nun yönetiminin temelidir. Ve Allah karşılığında O'nu sevmemizi istediği için, bizi sevginin doğasında bulunan ahlaki özgürlüğe sahip ahlaki varlıklar olarak yarattı.

Ahlaki özgürlük kavramının merkezinde ahlaki yasa bulunmaktadır. Atom altı parçacıklar, okyanus dalgaları, kangurular, bir dereceye kadar doğa yasasına uysalar da ahlaki yasaya uymaz veya ona ihtiyaç duymazlar. Yalnızca ahlaki varlıkların ona ihtiyacı vardır, bu sebeple gökte bile Tanrı'nın melekler için bir ahlaki yasası bulunmaktadır.

Lusifer'in gökten düşüşünden bahseden Hezekiel 28:15, 16 ayetlerini okuyun. Onda "kötülük" bulunmuştu ve ayrıca "günah" işlemişti. Bu sözlerin burada cennet ortamı için kullanılmış olması, gökteki ahlaki yasanın varlığına ilişkin neyi ortaya koymaktadır?

Hem "kötülük" hem de "günah işledin" burada biz insanlar arasında kullanılan sözcüklerdir. Ancak Kutsal Yazı, gökte gerçekleşmiş olaylar, yaratılışın başka bir bölümünde olanlar için aynı ifadeleri kullanıyor. Bu bize bir şeylerin yeryüzünde olduğu gibi gökte de bulunduğu dair bir şeyler söylemelidir.

"Öyleyse ne diyelim? Kutsal Yasa günah mı oldu? Kesinlikle hayır! Ama Yasa olmasaydı, günahın ne olduğunu bilemezdim. Yasa, 'Göz dikmeyeceksin' demeseydi, başkasının malına göz dikmenin ne olduğunu bilemezdim" (Rom. 7:7). Aynı kavram, en azından prensip olarak, ahlaki varlıkların (meleklerin) var olduğu gökte de nasıl var olabilir?

Ellen G. White'in açıkladığı gibi: "Allah'ın iradesi, O'nun kutsal yasanın hükümlerinde ifade edilmiştir, ve bu yasanın ilkeleri göğün ilkeleridir. Göğün melekleri Allah'ın iradesini bilmekten daha yüksek bir bilgi seviyesine erişemezler, ve O'nun isteğini yapmak güçlerini kullanabilecekleri en yüce hizmettir."—*Bereket Dağından Düşünceler*, s. 104.

Gök veya yeryüzü fark etmez: Allah'ın ahlaki varlıkları varsa, onları yönetecek bir ahlaki yasası da olacaktır ve bu yasanın gökte veya yerde çiğnenmesi günahtır.

Ahlaki yasa kavramı neden ahlaki varlıklar kavramından ayrılamaz? Bu yasa olmadan neyin ahlaki olduğunu, neyin olmadığını ne belirleyebilirdi?

Yasa'nın Tekrarı Kitabında Yasa

Kenan sınırındaki İbrani ulusu, Tanrı'nın seçilmiş halkı nihayet Tanrı'nın kendilerine vaat ettiği toprakları miras almak üzereydi. Ve daha önce gördüğümüz gibi, Yasa'nın Tekrarı İbraniler ülkeyi ele geçirmeden önce Musa'nın onlara verdiği son talimatlardır. Bu talimatlar arasında itaat edilecek emirler de bulunmaktadır.

Aşağıdaki ayetleri okuyun. Hangi konu defalarca, tekrar tekrar ifade ediliyor ve bu konu halk için neden bu kadar önemli? (Yas. 4:44, Yas. 17:19, Yas. 28:58, Yas. 30:10, Yas. 31:12, Yas. 32:46, Yas. 33:2).

Yasa'nın Tekrarı kitabı en üstünkörü biçimde okunduğunda dahi, yasaya itaat etmenin İsrail ulusu için ne kadar elzem olduğunu göstermektedir. Gerçek anlamda o halkın antlaşma yükümlülüğüydü. Allah onlar için çok şey yapmıştı ve onlar için çok şey yapmaya devam edecekti. Bunlar İsraililerin kendileri için yapamayacakları ve hatta hak etmedikleri şeylerdi (lütf işte budur: Allah'ın hak etmediklerimizi bize vermesi). Ve bunun karşılığında istediği şey, Yasası'na itaat edilmesinden başka bir şey değildi.

Bugün de durum farklı değil. Yasanın işleri bir yana, bizi kurtaran Allah'ın lütfudur “çünkü insanın, Yasa'nın gereklerini yaparak değil, iman ederek aklandığı kanısındayız” (Rom. 3:28) fakat bizim üzerimize düşen yasaya itaat etmektir. Biz yasaya onun sayesinde kurtulalım diye beyhude bir çabayla itaat etmiyoruz, “yasa'nın gereklerini yapmakla hiç kimse Tanrı katında aklanmayacaktır. Çünkü Yasa sayesinde günahın bilincine varılır” (Rom 3:20). İtaat etmemizin sebebi bize lütufla verilmiş olan kurtuluştur. “Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz” (Yu. 14:15).

Yasa'nın Tekrarı kitabı lütf ve yasa konusunda büyük bir örnek ders olarak görülebilir. Allah bizim kendimiz için yapamayacağımız şeyi (İsraililerin Mısır'dan kaçmak için kendi başlarına yapabileceklerinden daha fazlasını) yaparak, bizi lütufla kurtarır ve biz de buna karşılık imanla O'na ve O'nun yasasına itaatle dolu bir hayat yaşarız. Âdem'in düşüşünden büyük sıkıntı ve canavarın işareti zamanında yaşayanlara kadar, “Tanrı'nın buyruklarını yerine getiren, İsa'ya imanlarını sürdüren[ler]” (Vahiy 14:12) diye tasvir edilen bir halk yaşamaktadır. Allah'ın bu antlaşma halkıyla olan ilişkisi bir yasa ve lütf ilişkisidir. Allah'ın lütfü, O'nun yasasını ihlal ettiğimiz için bizi bağışlar ve ayrıca O'nun yasasına itaat etmemizi sağlayan da Allah'ın lütfudur. Bu itaat O'nunla olan antlaşma ilişkimizden kaynaklanmaktadır.

Yasaya itaat ederken yasacı olma tuzağından nasıl kaçınabiliriz?

Letov Lak

Kutsal Kitap'ı reddetmek için sebepler arayan şüpheciler, genellikle Eski Ahit'te geçen Tanrı'nın bazı sert sözlerine işaret ederler. Eski Ahit'in Tanrısı'nın, özellikle İsa'nın aksine, kaba, kindar ve kötü niyetli olduğunu savunurlar. Bu yeni bir iddia değil, ancak günümüzde de yüzyıllar önce ilk dillendirildiği zaman olduğu kadar kusurludur.

Rab'bin kadim halkı İsrail'i seviyor olduğu ve onlar için en iyisini istediği Eski Ahit'te defalarca ortaya konmaktadır. Bu sevgi Yasa'nın Tekrarı kitabında güçlü bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

Yasa'nın Tekrarı 10:1-15 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerin o günkü bağlamı nedir ve Tanrı'nın, günahlarından sonra bile halkına karşı nasıl hissettiği konusunda bize ne öğretirler? Aslında bize lütf hakkında ne öğretirler?

Tanrı'nın İsrail'e karşı duyduğu sevgi ve lütf bu ayetlerden yayılıyor. Özellikle 12 ve 13. ayetlere dikkat edin. Bunların ikisi aslında tek bir uzun cümle, bir soru cümlesidir ve soru çok basittir: *"Tanrınız RAB sizden ne istiyor? Yalnız şunu istiyor: O'nun yollarında yürüyün, O'nu sevin; bütün yüreğinizle, bütün canınızla O'na kulluk edin; üzerinize iyilik gelsin diye bugün size bildirdiğim buyruklarına, kurallarına uyun."*

Bu ayetin İbranicesinde baştan sona "sizin" ve "siz" ifadeleri tekildir. Tanrı elbette bir bütün olarak ulusa hitap ediyor olsa da, insanların her biri bireysel olarak buyruklara itaat etmediğinde Tanrı'nın sözleri ne işe yarar? Bütün, ancak onu oluşturan parçaların toplamı kadar iyidir. Rab, bir ulus olarak İsrail'e bire bir konuşuyordu.

13. ayetin sonunu da unutamayız: letov lak, yani "üzerinize iyilik gelsin diye" buyruklara uyun. Başka bir deyişle, Tanrı insanlara itaat etmelerini emrediyor çünkü onların iyiliği için en iyi olan budur. Onları Tanrı yarattı, Tanrı ayakta tutuyor, Tanrı onlar için neyin en iyi olduğunu biliyor ve onlar için en iyi olanı istiyor. O'nun yasasına, On Emri'ne itaat, ancak onların yararına olabilir.

Yasa genellikle bir çite, bir koruma duvarına benzetilir. O'nu takip edenler duvarın içinde kalarak, aksi takdirde onlara ulaşım onları yok edecek bir dizi kötülükten korunurlar. Kısacası, Allah halkına olan sevgisinden onlara yasasını verdi ve O'nun yasasına itaat sizin faydanıza olacaktır.

Tanrı'nın yasasına itaatin aslında nasıl bizim "kendi iyiliğimiz için" olduğunu hangi yollarla görebiliriz?

Mısır'da Bir Köle

Yasa'nın Tekrarı kitabında tekrar tekrar ortaya çıkan bir konu vardır: Rab'bin halkı İsrail'i Mısır topraklarından kurtarması. Defalarca İsraililere Allah'ın onlar için yaptıkları hatırlatılır: “Bunun üzerine güçlü elle, kudretle, büyük ve ürkütücü olaylarla, belirtilerle, şaşılasi işlerle bizi Mısır'dan çıkardı” (*Yas. 26:8; Ayrıca bkz. Yas. 16:1–6*).

Aslında, Eski Ahit boyunca Allah'ın lütfuyla onları Mısır'ın köleliğinden ve zulmünden kurtarmasının bir örneği olarak Mısır'dan Çıkış öyküsüne gönderme yapılmaktadır. “Seni Mısır'dan ben çıkardım, Ben kurtardım seni kölelik diyarından.” (*Mika 6:4*).

Bu inanç, yani Allah'ın büyük gücüyle Mısır'dan çıkmalarının Mesih'e iman yoluyla kurtuluşun bir simgesi olması, Yeni Ahit'te bile karşımıza çıkmaktadır: “İman sayesinde İsraililer karadan geçer gibi Kamış Denizi'nden geçtiler. Mısırlılar bunu deneyince boğuldular” (*İbr. 11:29; ayrıca bkz. 1Ko. 10:1–4*).

Yasa'nın Tekrarı 5:6–22 ayetlerinde Musa'nın yasayı, Yahve ile yaptıkları antlaşmanın temel koşulu olan On Emir'i tekrar edişini okuyun. Dördüncü emre ve burada belirtilen sebebine dikkat edin. Burada yasa ve lütuf gerçekliğini ortaya koyan ne söyleniyor?

Musa, temel olan yedinci gün Sebt'inde dinlenme emrini tekrarlıyor, ancak ona ek bir vurgu yapıyor. Yani, Mısır'dan Çıkış'ta taşta yazılmış olmasına rağmen, Musa burada daha önce verilmiş olanı genişletiyor. Sebt Günü'nü yalnızca yaratılışın bir anması olarak değil, aynı zamanda Mısır'dan kurtuluşun bir anması olarak da tutun. Onları Mısır'dan kurtaran ve onlara işlerinden dinlenme fırsatı sunan Allah'ın lütfuydu (*İbr. 4:1-5*). Şimdiyse, Allah'ın onlara vermiş olduğu lütfun karşılığında onlar da lütfu başkalarına yaymalıydılar.

Öyleyse bu durumda, yedinci gün Sebt sadece yaratılışın güçlü bir simgesi olmakla kalmıyor, aynı zamanda güçlü bir kurtuluş ve lütuf simgesine de dönüşüyor. Evdeki herkes, sadece çocuklar değil, hizmetçiler, hayvanlar ve hatta aralarındaki yabancılar da dinlenebilirler. Sebt günü, Yahudilere verilmiş olan lütfu başkalarına ve hatta antlaşma halkının dışında kalanlara bile yaymaktadır. Ve o Allah'ın yasasının tam kalbinde bulunmaktadır. Allah'ın lütfuyla onlar için yaptığını, onların da başkaları için yapmaları gerekmektedir. Bu kadar basit.

Matta 18:21-35 ayetlerini okuyun. Bu benzetmedeki ilke Sebt günü emrinde, özellikle Yasa'nın Tekrarı'nda vurgulandığı şekliyle hangi biçimde ortaya konmuştur?

Nedeni Doğruluğunuz Değildir

Hristiyan dininin, tüm Kutsal Kitap inancının merkezinde, aslında büyük yalnızca imanla aklanma konusu bulunmaktadır. “Kutsal Yazı ne diyor? “İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı” (Rom. 4:3).

Ellen G. White bu konuyu şu meşhur sözlerle ifade etmişti: “İmanla aklanma nedir? Bu, insanın yüceliğini yere çalan ve onun için kendisinin kendi gücüyle yapamadığını yapan Allah'ın işidir. İnsanlar kendi hiçliklerinin farkına vardıklarında, Mesih'in doğruluğuna bürünmeye hazırlanırlar”—*The Faith I Live By [Yaşadığım İman]*, s. 111.

Kuşkusuz, Tanrı'nın kim olduğunu ve bizim kim olduğumuzun aksine O'nun ne kadar kutsal olduğunu ve O'nun aksine bizim ne kadar kirli olduğumuzu düşündüğünüzde, bizi kurtarmak için inanılmaz bir lütuf eylemi yapılması zaruriydi. Ve bu yapıldı: Bu lütuf eylemi, suçluların günahları için ölen günahsız Mesih aracılığıyla çarpmıta gerçekleşti.

Bu gerçeği aklınızda tutarak Yasa'nın Tekrarı 9:1-6 ayetlerini okuyun. Musa'nın burada halka söylediği hangi şey Allah'ın hak etmeyenlere gösterdiği lütuf gerçeğini çarpıcı bir şekilde ortaya koymaktadır? Burada olan şey imanla aklanma ilkesini nasıl yansıtıyor?

Pavlus'un müjde hakkındaki öğretisi özetlenebilecek olsa, belki de Yasa'nın Tekrarı 9:5 ayetinde bulunabilir: Allah'ın sizi kurtaracak olmasının “nedeni doğruluğunuz, erdeminiz değildir.” Tersine bunu yapacak olmasının sebebi, “işlerimize göre değil, ama zaman çağla-rından önce, Mesih İsa'da... kendi amaç ve inayetine göre” (2Ti 1:9 CAN) bize verilmiş bir vaat olan “sonsuz dek kalıcı olan müjde” vaadidir (Va. 14:6). Eğer bu vaat bize “zamanın çağla-rından önce” verilmişse, bu kesinlikle bizim kendi işlerimizden dolayı olamazdı çünkü “zamanın çağla-rından önce” var bile değildik dolayısıyla hiçbir işimiz yoktu.

Kısacası, hatalarınıza, kusurlarınıza, inatçılığımıza rağmen, Rab sizin için ve sizde bu harika işi yapacak. Yani, sonuç olarak, Rab size O'na ve O'nun yasalarına itaat etmenizi emrediyor. Vaat çoktan verilmiş ve yerine getirilmiştir: İşleriniz, itaatiniz, yeterince iyi olsalar bile (ki değiller), kurtuluşunuzun araçları değiller. Aksine onlar sonuçtur.

Rab seni lütufla kurtardı. Şimdiyse senin yüreğinde yazılı olan yasasıyla ve Ruhu'yla seni güçlendiriyor, git ve O'nun yasasına itaat et.

EK ÇALIŞMA: “Gökte Allah’ın yasasına isyan eden Mesih’in düşmanı, günahın tek şaşmaz saptayıcısı ve doğruluğun standardı olan Allah’ın yasasını etkisiz kılmak için aldatmacalarla dolu hile üzerine hile yaparak becerikli ve eğitimli bir komutan gibi tüm gücüyle çalıştı.”—Ellen G. White, *Review and Herald*, 18 Kasım 1890.

Evrende parlayan iki trilyon galaksi bulunuyor. Her bir galaksiyi yüz milyar yıldızdan oluşuyor. Yani, 100,000,000,000. Her biri 100 milyar yıldızdan oluşan iki trilyon galaksi, 200,000,000,000,000,000,000 yıldız yapar.

Şimdi, bu bir var oluş ilkesidir: Bir şeyi tasarlayan ve yaratan şey, tasarladığı ve yarattığı şeyden daha büyük ve üstün olmalıdır. Picasso, Picasso'nun bir sanat eserinden daha büyüktür ve üstündür. Evrenimizi tasarlayan ve yaratan Tanrı da evrenden daha büyük olmalı ve aynı zamanda ondan üstün olmalıdır.

Bunu aklınızda tutarak aşağıdaki ayet üzerine düşünün: “Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı’yla birlikteydi ve Söz Tanrı’ydı. Başlangıçta O, Tanrı’yla birlikteydi. Her şey O’nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O’nsuz olmadı” (*Yu. 1:1–3*). Yani, var olan her şeyi, 200,000,000,000,000,000,000 yıldızı ve diğer her şeyi yaratan Tanrı ne yaptı? Biz sonsuz yaşam vaadine sahip olalım diye, günahlarımızın ve kötülüğümüzün cezasını Bizzat üstlenerek “küçüldü”, bir insan bebeği oldu, günahsız bir hayat yaşadı, sonra çarmıhta öldü.

Önümüzde bu büyük gerçek durmaktadır: Çarmıhta İsa Mesih’te bize verilmiş olan lütuf. Peki, Tanrı buna karşılık bizden ne istiyor? “Her şey duyuldu, sonuç şu: Tanrı’ya saygı göster, buyruklarını yerine getir, Çünkü her insanın görevi budur” (*Vaiz 12:13*).

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Pazartesi gününün dersinin sonundaki, Tanrı’nın Yasası olan (dördüncüsü dahil) On Emir’i tutmaya inanan kişilerin yasacılığın ince tuzaklarından nasıl kaçınabilecekleriyle ilgili soruyu sınıfta gözden geçirin. İtaat, hatta katı ve sarsılmaz itaat, yasacılıktan ne şekilde farklıdır ve ikisi arasındaki farkı nasıl anlayabiliriz?
- ❷ On Emir’i ihlal edenlerin bu ihlal dolayısıyla nasıl korkunç sonuçlara maruz kaldığına dair duyduğunuz (veya ilk elden bildiğiniz) öykülerden bazıları nelerdir? Bu, yasanın Tanrı’nın bize olan sevgisinin gerçek olduğunu yansıtmaya biçimi konusunda bize ne öğretmelidir?
- ❸ Çarmıh neden bize cennete giden yolumuzu kazanmaya çalışmanın beyhude olduğunu göstermelidir?